

Rom stadfæster synet – nummer otte

Fundamenter af sand: Forkastelsen af profetisk sandhed i laodikeansk adventisme

Jeff Pippenger

2024-08-18

I den sidste artikel henviste vi til Jesu følgende ord.

Tag jer i vare for de falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men indvortes er de glubske ulve. På deres frugter skal I kende dem. Plukker man druer af torne eller figner af tidsler? Således bærer hvert godt træ god frugt; men et dårligt træ bærer ond frugt. Et godt træ kan ikke bære ond frugt, ej heller kan et dårligt træ bære god frugt. Hvert træ, som ikke bærer god frugt, bliver hugget om og kastet i ilden. Derfor skal I kende dem på deres frugter. Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriget, men den, som gør min Faders vilje, han, som er i himlene. Mange skal sige til mig på hin dag: Herre, Herre! har vi ikke profeteret i dit navn, og i dit navn uddrevet dæmoner, og i dit navn gjort mange mægtige gerninger? Og da vil jeg erklære dem: Jeg har aldrig kendt jer; gå bort fra mig, I, som øver lovløshed. Derfor, enhver som hører disse mine ord og gør efter dem, vil jeg ligne ved en vis mand, som byggede sit hus på klippen. Og regnen faldt, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og slog imod det hus; og det faldt ikke, for det var grundlagt på klippen. Og enhver, som hører disse mine ord og ikke gør efter dem, skal lignedes ved en tåbelig mand, som byggede sit hus på sandet. Og regnen faldt, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og slog imod det hus; og det faldt, og dets fald var stort. Matthæus 7:15–27.

Oprøret i 1863 markerer begyndelsen på, at det laodikeiske syvendedagsadventisme bygger et falsk fundament på sandet. Sand repræsenterer det sataniske princip om pluralisme i modsætning til Klippen, den absolutte sandhed. Den absolutte sandhed er stadfæstet på to vidner, og de sandheder, som er fremstillet på Habakkuks to hellige tavler, og som adventismen gradvist har tilsidesat, er udledt af Bibelen og bekræftet af Profetiens Ånd. Disse sandheder er absolutte.

"Fjenden søger at aflede vore brødres og søstres sind fra arbejdet med at berede et folk til at bestå i disse sidste dage. Hans sofisterier er udtænkt til at lede sindene bort fra tidens farer og pligter. De agter det lys, som Kristus kom fra himlen for at give Johannes til sit folk, for at være af ringe værdi. De lærer, at de begivenheder, som ligger umiddelbart foran os, ikke er af tilstrækkelig betydning til at fortjene særlig opmærksomhed. De gør sandheden af himmelsk oprindelse virkningsløs og berøver Guds folk deres tidligere erfaring, idet de i stedet giver dem en falsk videnskab. 'Så siger Herren: Stå på vejene og se til, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den.' [Jeremias 6:16.]"

„Lad ingen søge at rive vort trosgrundlag bort, — det grundlag, som blev lagt ved begyndelsen af vort værk ved bønfyldt studium af Ordet og ved åbenbaring. På dette grundlag har vi bygget i mere end halvtreds år. Mennesker kan mene, at de har fundet en ny vej, at de kan lægge et stærkere grundlag end det, der er blevet lagt; men dette er et stort bedrag. 'Ingen kan lægge

nogen anden grundvold end den, der er lagt.' [1 Korintherbrev 3,11.] Tidligere har mange påtaget sig at opbygge en ny tro, at grundfæste nye principper; men hvor længe stod deres bygning? Den faldt snart; for den var ikke grundet på Klippen.“ Testimonies, bind 8, 296–297.

Da den 11. september 2001 indtraf, kom også Helligåndens regn.

»Den sildige regn skal falde over Guds folk. En mægtig engel skal komme ned fra himmelen, og hele jorden skal oplyses af hans herlighed.« Review and Herald, 21. april 1891.

Da de store bygninger i New York City blev styrtet i grus ved et strejf fra Gud, begyndte sildigregnen at dryppe. Da den 11. september 2001 kom, blev sluserne for de pavelige principper åbnet.

"I denne tid med fremherskende ugudelighed vil de protestantiske kirker, som har forkastet et »Så siger Herren«, nå til et besynderligt stadium. De vil blive omvendt til verden. I deres adskillelse fra Gud vil de søge at gøre løgn og frafald fra Gud til nationens lov. De vil påvirke landets herskere til at vedtage love for at genoprette den tabte overhøjhed hos syndens menneske, som sidder i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud. De romersk-katolske principper vil blive taget under statens beskyttelse. Bibelsandhedens protest vil ikke længere blive tålt af dem, som ikke har gjort Guds lov til deres livs regel." Review and Herald, 21. december 1897.

Patriot Act markerer begyndelsen på beskyttelsen af romersk-katolske principper, hvilket gradvist fører til den snart kommende søndagslov. Den 11. september 2001 begyndte de fire vinde, som repræsenterer islam i det tredje ve, at blæse.

„Engle holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en rasende hest, der søger at bryde løs og storme hen over hele jordens overflade, med ødelæggelse og død i sit spor.

"Skal vi sove på selve randen af den evige verden? Skal vi være sløve og kolde og døde? O, at vi måtte have Guds Ånd og ånde indblæst i Hans folk i vore menigheder, så de kunne stå på deres fødder og leve. Vi må indse, at vejen er smal, og porten trang. Men når vi går ind gennem den trange port, er dens vidde uden grænse." Manuscript Releases, bind 20, 217.

Regnen, vinden og oversvømmelsen kom den 11. september 2001, og den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke blev prøvet, ligesom jøderne blev det ved Kristi dåb, og ligesom protestanterne blev det med begyndelse den 11. august 1840. Fra dette tidspunkt og indtil den oprørske forudsigelse den 18. juli 2020 faldt den laodikeiske Syvendedags Adventisthus gradvist, lige så sikkert som jødernes tempel blev erklæret øde før korset, og ligesom protestanterne overgik til frafaldent protestantisme ved den første skuffelse den 19. april 1844.

Den laodikeiske bevægelse under den tredje engel trådte dernæst ind i sin endelige prøvelsesproces, og ligesom ved den prøvelse, der begyndte den 11. september 2001, blev jomfruerne kaldet til at vende tilbage til de gamle stier, som var de grundlæggende sandheder ikke alene for milleritbevægelsen under den første og anden engel, men også de grundlæggende sandheder for den tredje engels bevægelse.

Symbolet på forkastelsen af disse grundlæggende sandheder i sammenhæng med den stærke vildfarelse er det budskab, Paulus nedskrev i Andet Thessalonikerbrev. Dette budskab symboliseres ved „det daglige“ i Daniels bog, for det var i passagen i Thessalonikerbrevet, at William Miller kom til den forståelse, at „det daglige“ i Daniels bog repræsenterede det hedenske Rom.

Der er blevet skrevet bøger, som behandler definitionen af „det daglige“ i Daniels Bog. De fleste er fejlagtige, skønt De, hvis De ønsker at gennemgå en afhandling af en adventistisk teolog, som får det rigtigt, kunne finde *The Mystery of the Daily* af John W. Peters. Jeg har ikke til hensigt i denne artikel at behandle dette aspekt af „det daglige“. Der findes også andre bøger, som gennemgår historien om „hvem, hvad og hvorfor“, hvorved den falske opfattelse af „det daglige“ til sidst blev etableret inden for laodikeisk syvendedagsadventisme.

Definitionen af det hebraiske ord, der oversættes som „det daglige“, og historien om oprøret mod den grundlæggende sandhed om „det daglige“, som for alvor begyndte i 1901, er gentagne gange blevet fremstillet i Habakkuks Tavler og også i de nyere artikler om Daniels Bog.

Jeg har til hensigt i denne artikel at fastholde fokus på de profetiske kendetegn, der er forbundet med symbolet på Rom, som bliver forkastet. Enhver, som oprigtigt anerkender autoriteten af Ellen Whites skrifter, behøver blot at læse det følgende for at vide, hvad den rette forståelse af „det daglige“ er.

”Derefter så jeg med hensyn til ‘det daglige’, at ordet ‘offer’ var tilføjet af menneskelig visdom og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelse af det til dem, som frembar råbet om dommens time. Da enheden bestod, før 1844, var næsten alle forenede om den rette forståelse af ‘det daglige’; men siden 1844 er andre opfattelser i forvirringen blevet antaget, og mørke og forvirring er fulgt.” *Review and Herald*, 1. november 1850.

At forkaste William Millers forståelse af »det daglige« er samtidig at forkaste autoriteten i Ellen Whites skrifter, for hun så, »at Herren gav det rette syn derpå til dem, som frembar domstidens råb«. Hun fik også vist, at de andre opfattelser af »det daglige« frembragte »mørke og forvirring«, hvilket ikke er Kristi kendetegn. Miller identificerede »det daglige« som det hedenske Rom, da han studerede Andet Thessalonikerbrev.

"Jeg læste videre og kunne ikke finde noget andet tilfælde, hvor det [det daglige] forekom, end i Daniel. Jeg tog da [ved hjælp af en konkordans] de ord, som stod i forbindelse med det: 'tage bort'; han skal tage det daglige bort; 'fra den tid da det daglige bliver taget bort' osv. Jeg læste videre og tænkte, at jeg ikke skulle finde noget lys over teksten; til sidst kom jeg til 2 Thessalonikerbrev 2:7, 8. 'Thi lovløshedens hemmelighed er allerede virksom; kun må han, som nu holder tilbage, først ryddes af vejen, og da skal den lovløse åbenbares' osv. Og da jeg kom til den tekst, åh, hvor klart og herligt sandheden fremstod! Der er det! Det er det daglige! Nå, men hvad mener Paulus da med 'han, som nu holder tilbage', eller hindrer? Med 'syndens menneske' og 'den lovløse' menes pavedømmet. Nå, hvad er det da, som hindrer pavedømmet i at blive åbenbaret? Jo, det er hedenskabet; nå, så må 'det daglige' betyde hedenskabet."—William Miller, *Second Advent Manual*, side 66. *Advent Review and Sabbath*

Herald, 6. januar 1853.

Til syvende og sidst tilsidesatte laodikeisk adventisme den rette forståelse, som blev givet til Miller og dem, der forkyndte domstidens råb, til fordel for den frafaldne protestantismes fejlagtige opfattelse, at »det daglige« repræsenterede Kristi helligdomstjeneste. Denne forståelse er absurd på mange niveauer, men ud over at være fejlagtig hævder den, at et satanisk symbol er et symbol på Kristus.

„Mens dragen først og fremmest repræsenterer Satan, er den i sekundær forstand et symbol på det hedenske Rom.“ The Great Controversy, 439.

Miller identificerede „det daglige“ som det hedenske Rom, dragen, men adventismen i Laodikea overtog fra det faldne protestantisme den opfattelse, at det repræsenterer Kristi himmelske helligdomstjeneste. Forkastelsen af Millers identifikation af „det daglige“ som det hedenske Rom udgør en forkastelse af en sandhed, som er fremstillet på begge de hellige tavler, der var en opfyldelse af Habakkuks andet kapitel. Det er derfor en forkastelse af en grundlæggende sandhed, ligesom forkastelsen af de syv tider i Tredje Mosebog seksogtyve.

At forkaste sandheden om, at „det daglige“ repræsenterer det hedenske Rom, er at forkaste adventismens grundvolde og Profetiens Ånds autoritet. At identificere et symbol på Satan som et symbol på Kristus er parallelt med at identificere Kristi værk som Satans værk.

„Ved at forkaste Kristus begik det jødiske folk den utilgivelige synd; og ved at afslå nådens indbydelse kan vi begå den samme fejl. Vi krænker livets Fyrste og bringer Ham til skamme for Satans synagoge og for det himmelske univers, når vi nægter at lytte til Hans udsendte budbringere og i stedet lytter til Satans redskaber, som vil drage sjælen bort fra Kristus. Så længe et menneske gør dette, kan det ikke finde noget håb eller nogen tilgivelse, og det vil til sidst miste ethvert ønske om at blive forligt med Gud.“ The Desire of Ages, 324.

Da laodikeisk adventisme forkastede den grundlæggende forståelse af „det daglige“ og de syv tider, forkastede de ikke blot Profetiens Ånds autoritet og grundvoldene, men de forkastede også William Millers arbejde, som var blevet ledt til sine forståelser af engelen Gabriel og andre engle.

"Gud sendte sin engel for at bevæge hjertet hos en bonde, som ikke havde troet på Bibelen, for at lede ham til at ransage profetierne. Guds engle besøgte gentagne gange denne udvalgte for at vejlede hans sind og åbne for hans forståelse profetier, som altid havde været dunkle for Guds folk. Begyndelsen til sandhedens kæde blev givet ham, og han blev ledt videre til at søge led efter led, indtil han med undren og beundring skuede Guds Ord. Han så dér en fuldkommen sandhedskæde. Det Ord, som han havde betragtet som ikke inspireret, åbnede sig nu for hans blik i sin skønhed og herlighed. Han så, at den ene del af Skriften forklarer den anden, og når ét skriftsted var lukket for hans forståelse, fandt han i en anden del af Ordet det, som forklarede det. Han betragtede Guds hellige Ord med glæde og med den dybeste respekt og ærefrygt." Early Writings, 230.

„Hans engel“ er et udtryk, der identificerer englen Gabriel.

„Engelens ord: ‚Jeg er Gabriel, som står for Guds åsyn,‘ viser, at han indtager en stilling af høj ære i de himmelske sale. Da han kom med et budskab til Daniel, sagde han: ‚Der er ingen, som holder med mig i disse ting, uden Michael [Kristus], jeres fyrste.‘ Daniel 10:21. Om Gabriel siger Frelseren i Åbenbaringen, at ‚Han sendte det og kundgjorde det ved sin engel til sin tjener Johannes.‘ Åbenbaringen 1:1.“ The Desire of Ages, 99.

Identifikationen af et satanisk symbol som et symbol på Kristus er ikke blot en parallel til synden mod Helligånden, men synden mod Helligånden er også forbundet med forkastelsen af de budbringere, som Kristus sender. „Det stadige“ bliver da symbolet på synden mod Helligånden, og når det forstås, at den „udvalgte“, William Miller, blev ledt til den rette forståelse af denne sandhed, og når den derefter blev forkastet, passer det direkte ind i Andet Thessalonikerbrev, som netop er det skriftsted, hvor Miller gjorde sin opdagelse. At forkaste denne sandhed er bevis på, at man ikke elsker sandheden, og dette oprør frembringer en fjernelse af Helligånden og overgivelsen til Satans vanhellige ånd, hvilket Paulus betegner som en kraftig vildfarelse.

Ligesom „røverne af dit folk“, som „stadfæster synet“, er „det daglige“ et symbol på det hedenske Rom. I sammenhængen i Andet Thessalonikerbrev lærer Paulus, at forkastelsen af budskabet i kapitel to er et bevis på, at de, som gør dette, ikke elsker sandheden. Fordi de ikke elsker den sandhed, som er fremstillet i kapitlet, hjemsøges de af en kraftig vildfarelse.

Alle profeterne henvender sig til de sidste dage, og tidligere inspirerede afsnit i denne artikel fastslår, at den stærke vildfarelse kommer over dem, som ikke elsker sandheden, under Helligåndens udgydelse. Den ene gruppe modtager olien, og den anden gruppe modtager den stærke vildfarelse.

Helligånden udgydes i den periode af historien, hvor Helligånden bliver taget bort fra dem, der forkaster den forøgelse af kundskab, som bliver åbnet under de to prøvetider i beseglingens tid fra 11. september 2001 til den snart kommende søndagslov. Gentagende et tidligere afsnit:

„Når den ser frem til de sidste dage, erklærer den samme uendelige magt om dem, som »ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst,«: »Derfor sender Gud dem en kraftig vildfarelse, så de tror løgnen, for at alle de må blive dømt, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden.« Idet de forkaster hans ords lærdomme, trækker Gud sin Ånd tilbage og overlader dem til de bedrag, som de elsker.“ Early Writings, 46.

Linje på linje lærer Daniel, at det i de sidste dage er røverne af dit folk (et symbol på Rom), som stadfæster synet. Røverne fremstilles også som „det daglige“. Salomo lærer, at de, som i de sidste dage ikke har synet, går til grunde, hvilket vil sige at være nøgne. At blive gjort nøgen er at være en laodikeer, og en laodikeer er en dårlig jomfru.

"Den tilstand i Kirken, som repræsenteres ved de uforstandige jomfruer, omtales også som den laodikeiske tilstand." Review and Herald, 19. august 1890.

At være en dåreagtig jomfru, når Midnatsråbets budskab ankommer, er at åbenbare det, som Johannes i Åbenbaringen kapitel seksten omtaler som „din nøgenheds skam“. Johannes' advarsel i den sjette plage står i forbindelse med den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet,

som siden 1989 er i færd med at føre verden til Harmagedon.

Paulus' budskab i Andet Thessalonikerbrev handler ikke blot om, at det hedenske Rom af Daniel fremstilles som „det daglige“, men kapitlet understreger forholdet mellem det hedenske Rom og det pavelige Rom. Det hedenske Rom holdt syndens menneske tilbage (tilbageholder), så han ikke kunne bestige jordens trone i 538. Da det hedenske Rom først var taget bort, blev dernæst „lovløshedens hemmelighed“, „den lovløse“, som er paven i Rom, åbenbaret. I kapitlet identificerer Paulus et bestemt profetisk forhold mellem det hedenske og det pavelige Rom. At forkaste kapitlets lære er at forkaste sandheden og modtage en kraftig vildfarelse.

Lad ingen på nogen måde bedrage jer; for den dag kommer ikke, medmindre frafaldet først kommer, og syndens menneske åbenbares, fortabelsens søn, han, som sætter sig op imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller dyrkes, så han sætter sig i Guds tempel som Gud og udgiver sig selv for at være Gud. Husker I ikke, at jeg sagde jer dette, mens jeg endnu var hos jer? Og nu ved I, hvad der holder igen, for at han skal åbenbares i sin tid. For lovløshedens hemmelighed er allerede virksom; kun må den, som nu holder tilbage, blive fjernet. Og da skal den lovløse åbenbares, ham som Herren skal fortære med sin munds ånde og tilintetgøre ved glansen af sit komme, ham, hvis komme sker efter Satans virksomhed med al kraft og tegn og løgnens under og med al uretfærdighedens forførelse blandt dem, der fortæbes, fordi de ikke tog imod sandhedens kærlighed, for at de kunne blive frelst. Og derfor sender Gud dem en kraftig vildfarelse, så de tror løgnen, for at de alle skal dømmes, de som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden. 2 Thessalonikerbrev 2:3–12.

Hvorfor er disse sidste-dages mennesker „fordømte“? Hvorfor sendes de „en kraftig vildfarelse“? Hvorfor „går de fortabt“ og åbenbarer således skammen ved deres nøgenhed? Tekststedet siger, at det er, fordi de ikke elsker sandheden, og den sandhed, der fremlægges i kapitlet, fastslår, at det hedenske Rom, det fjerde rige i Bibelens profeti, ville forhindre det pavelige Rom, det femte rige i Bibelens profeti, i at bestige tronen, indtil hedenskabet blev taget bort.

Forholdet mellem det hedenske og det pavelige Rom, som identificeres i kapitlet, identificeres af Johannes også gennem forholdet mellem menigheden i Pergamon og menigheden i Thyatira. Pergamon svarer til det hedenske Rom, og Thyatira er det pavelige Rom. Paulus og Johannes giver to vidner om forholdet mellem de to magter, ligesom Daniels Bog gør det.

I Daniels Bog fremstilles forholdet mellem det hedenske Rom og det pavelige Rom gentagne gange. I Daniel 2 fremstilles det ved blandingen af jern og ler. I Daniel 7 er både det hedenske og det pavelige Rom de „særegne“ riger, og skønt Daniel 2 fremstiller de to magter som en blanding, identificerer kapitel 7, at den pavelige magt udgår fra det ti-hornede rige, det hedenske Rom. I Daniel 8 er det lille horn i vers 9 til 12 Rom i begge dets faser. Vers 9 og 11 er det lille horn i hankøn, og identificerer således det hedenske Rom, og vers 10 og 12 er det lille horn i hunkøn, og identificerer således det pavelige Rom.

I Daniels ottende kapitel, vers tretten, fremstilles det hedenske og det pavelige Rom som to ødelæggende magter. Det hedenske Rom er den „daglige“ ødelæggende magt, og det pavelige Rom er overtrædelsen, der ødelægger. I kapitel elleve, vers enogtredive, indsætter det hedenske Roms

„daglige“ ødelæggende magt vederstyggeligheden, der ødelægger, hvilket er den pavelige magt. I kapitel tolv, vers elleve, fjernes det hedenske Roms „daglige“ ødelæggende magt for at opstille pavedømmets vederstyggelighed, der ødelægger.

Forholdet mellem Roms to ødelæggende magter er et hovedtema i Daniels og Åbenbaringens bøger, og dette forhold er det, Paulus identificerer som den sandhed, der må elskes, dersom et menneske skal undgå den kraftige vildfarelse, som frembringes ved at tro løggen. Gud er aldrig overflødig, og hver fremstilling af forholdet mellem det hedenske Rom og det pavelige Rom afgiver sit eget særlige vidnesbyrd om emnet; men at forkaste symbolet på Rom i de sidste dage er at forkaste silde-regnen og i dens sted modtage den kraftige vildfarelse. Det er for evigt at blive identificeret som en nøgen laodikeer.

De laodikeiske adventistiske historikere, skønt de ikke udviser nogen hellig respekt for William Millers rolle og gerning, erkender dog, at det var hans erkendelse af forholdet mellem det hedenske og det pavelige Rom, der udgjorde den profetiske struktur, hvorpå han byggede „alle“ sine profetiske anvendelser. Gabriel og de øvrige engle ledte Miller til at forstå forholdet mellem det hedenske og det pavelige Rom, men i sin historie så han ikke Rom som en trefoldig enhed bestående af dragen, dyret og den falske profet.

På hans tid havde Amerikas Forenede Stater endnu ikke påbegyndt sin rolle som den falske profet, for Amerikas Forenede Staters protestanter blev ikke Roms døtre før 1844, og Millers grundlæggende arbejde var allerede blevet anbragt på 1843-kortet, som blev fremstillet i maj 1842.

I 1989 blev de sidste seks vers i Daniels bog, kapitel elleve, åbnet, og budbringeren for den tidsperiode erkendte, at der var tre magter, hvis profetiske aktiviteter strakte sig gennem vers fyrre til femogfyrre i kapitel elleve. Kongen i syd i vers fyrre er dragemagten; kongen i nord er den pavelige magt, som ved begyndelsen af verset i 1798 havde fået tilføjet sit dødelige sår ved dragemagtens hånd, det napoleonske Frankrig. I verset begynder den pavelige magt arbejdet med at læge sit dødelige sår. I 1989 gengælder kongen i nord mod dragemagten i Sovjetunionen, som da var blevet kongen i syd. Da katolicismens dyr gengældte mod Sovjetunionen, kom det med Amerikas Forenede Staters stedfortrædende hær, den falske profet i Åbenbaringen kapitel seksten. Dragen, kongen i syd, dyret, kongen i nord, og den falske profet med stridsvogne, ryttere og skibe er alle fremstillet i vers fyrre, og den profetiske linje ender i vers femogfyrre, når den pavelige magt „kommer til sin ende, og der er ingen til at hjælpe ham.“

Armageddon i Åbenbaringen seksten er et symbolsk geografisk område, som identificerer menneskehedens oprør, der går forud for Kristi genkomst. Armageddon er et symbol; ordet er dannet af to ord, „Har“, der betyder bjerg, og „Megiddo“, som er Jizre'els dal. Det forhold, at Johannes sammenføjede et bjerg med Megiddo, når Megiddo er en dal, viser den, der studerer profetien, at Armageddon er et symbol, som indeholder en geografisk henvisning, for der er intet bjerg i Jizre'els dal.

Jizreelsletten ligger mellem de tre have (Middelhavet, Galilæas Sø og Det Døde Hav) og Jerusalem. Den er forholdsvis centralt beliggende i det nordlige Israel, med disse tre vandområder og Jerusalem placeret omkring den i forskellige retninger. Vers femogfyrre i Daniel elleve er det

sted, hvor kongen i nord går til sin ende, uden at nogen hjælper ham, og verset angiver hans geografiske endeligt som mellem havene og Jerusalems herlige hellige bjerg. Vers fyrrer i Daniel elleve introducerer de tre magter, som er genstand for helbredelsen af pavemagts dødelige sår og dens endelige endeligt.

Den første sætning i versene identificerer endetiden i 1798, da pavedømmet modtog sit dødelige sår, og vers femogfyrrer identificerer dets permanente dødelige sår. Den profetiske historie mellem den første og den sidste død for den pavelige magt identificerer menneskehedens oprør, idet de genopretter den pavelige magts overherredømme, når dens dødelige sår heles forud for den pavelige magts endelige undergang. De seks vers bærer sandhedens signatur, for begyndelsen og enden er begge den pavelige magts død, og de midterste vers er menneskehedens oprør, idet det første dødelige sår heles.

Miller fik lys fra himmelske engle over forholdet mellem det hedenske og det pavelige Rom. Nøglen til Millers forståelse af den profetiske model, som han anvendte i alle sine profetiske udlægninger, var „det daglige“ i Andet Thessalonikerbrev. „Det daglige“ i dette kapitel er det hedenske Rom, hvilket er det, som stadfæstede det syn, William Miller kom til at forstå; for det er Rom, dit folks røvere i vers fjorten i kapitel elleve, som stadfæster synet.

Budbringeren, som blev oprejst til at forstå kundskabens tiltagelse i 1989, kom til at forstå Roms trefoldige natur. Miller var den første og den anden engels budbringer, og han forstod Roms første og anden åbenbarelse for at stadfæste det syn, han fremlagde for verden. Den tredje engels budbringer kom til at forstå alle tre af Roms åbenbarelses for at stadfæste det syn, han fik givet at forkynde for verden.

Roms første manifestation var det hedenske Rom. Ud af det hedenske Rom kom det pavelige Rom, den anden manifestation. Ud af de to første manifestationer kom det moderne Rom, den tredobbelte alliance mellem dragen, dyret og den falske profet.

Vi vil fortsætte gennemgangen af striden om »det daglige« i adventhistorien i den næste artikel.

„Han, som ser under overfladen, som læser alle menneskers hjerter, siger om dem, der har haft stort lys: ‘De er ikke bedrøvede og forfærdede over deres moralske og åndelige tilstand.’ Ja, de har valgt deres egne veje, og deres sjæl har behag i deres vederstyggeligheder. Også jeg vil udvælge deres vildfarelses og lade det, de frygter, komme over dem; fordi ingen svarede, da jeg kaldte; de hørte ikke, da jeg talte; men de gjorde det, som var ondt for mine øjne, og udvalgte det, som jeg ikke havde behag i.’ ‘Gud skal sende dem en kraftig vildfarelse, så de tror løgnen,’ fordi ‘de ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst,’ ‘men havde behag i uretfærdigheden.’ Esajas 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrev 2:11, 10, 12.”

Den himmelske Lærer spurgte: »Hvilken stærkere vildfarelse kan bedrage sindet end foregivendet af, at I bygger på den rette grundvold, og at Gud antager jeres gerninger, når I i virkeligheden udvirker mange ting efter verdslig beregning og synder imod Jehova? Åh, det er et stort bedrag, en betagende vildfarelse, som bemægtiger sig sindene, når mennesker, der engang har kendt sandheden, forveksler gudsfrygtens skikkelse med dens ånd og kraft; når de mener, at de er rige og har overflod af gods og ikke trænger til noget, mens de i virkeligheden

trænger til alting.«

„Gud har ikke forandret sig over for sine trofaste tjenere, som bevarer deres klæder uplettede. Men mange råber: 'Fred og sikkerhed', mens pludselig undergang kommer over dem. Medmindre der finder en grundig omvendelse sted, medmindre mennesker ydmyger deres hjerter ved bekendelse og modtager sandheden, sådan som den er i Jesus, vil de aldrig komme ind i himlen. Når renselsen finder sted i vore rækker, vil vi ikke længere hvile trygt og prale af at være rige og have overflod af gods og ikke mangle noget.“

„Hvem kan sandfærdigt sige: 'Vort guld er lutret i ilden; vore klæder er ubesmittede af verden'? Jeg så vor Underviser pege på de såkaldte retfærdighedens klæder. Da Han rev dem af, blotlagde Han urenheden nedenunder. Derpå sagde Han til mig: 'Kan du ikke se, hvordan de hyklerisk har dækket over deres urenhed og karakterens fordærvelse? 'Hvorledes er den trofaste stad blevet til en skøge!'” Min Faders hus er gjort til et handelshus, et sted, hvorfra den guddommelige nærværelse og herlighed er bortvejet! Derfor er der svaghed, og styrke mangler.”” Testimonies, bind 8, 249, 250.